

I forbindelse med de forhandlinger om en ny struktur, der pågår, har det således været drøftet, hvorledes de nye opgaver som Partnerskab for Fred og de såkaldte Combined Joint Task Forces, CJTF – på dansk: Multinationale Værns Fælles Indsatsstyrker – skal indbygges i kommandostrukturen.

Vedrørende Partnerskab for Fred har vi fra dansk side støttet, at det fremover i højere grad bør være hovedkvartererne i kommandostrukturen, der står for planlægningen og udførelse af Pfp-aktiviteterne i alliancen, og for at give det bedst mulige grundlag herfor støtter vi, at der bør være placeret officerer fra aktivt interesserede partnerlande i en række af NATO's hovedkvarterer; det gælder også Karup.

Det forventes, at der vil være en række interesserede partnerlande, der ønsker en tættere tilknytning til alliancen, og partnerne vil kunne inddrages yderligere i samarbejdet om de såkaldte ikke artikel 5-operationer, dvs. fredsstøttende operationer og Partnerskab for Fred-samarbejdet. Partnerne afgør naturligvis selv, i hvilket omfang de vil deltage i de fredsstøttende operationer.

Opstillingen af Den Nordisk-Polske Brigade og den russiske deltagelse i IFOR er gode eksempler på opstilling af styrker til indsættelse i ikke artikel 5-operationer.

Keld Albrechtsen (EL):

Tak for svaret!

Jeg synes ikke, det særlig præcist belyste, hvad de militære operationer under et sådant hovedkvarter i Karup egentlig kan komme til at gå ud på, men jeg forstår svaret sådan, at de indbefatter de begreber, som nu om dage hedder krisestyling og fredsskabelse.

Hvis det er tilfældet, er det, vi taler om, jo meget vidtgående militært set.

Det andet, jeg vil spørge om, er, om det ikke bekymrer ministeren, at Danmark får et hovedkvarter for et sådant militært projekt, som kommer til at omfatte hele Østersøområdet, og som i Moskva kun kan opfattes som rettet imod Rusland. Hvorfor skulle man man ellers have en sådan baltisk kommando, hvis ikke den var rettet imod Rusland?

Det vil være det spørgsmål, der bliver stillet i Moskva, men det er også et spørgsmål, der stilles i Helsinki. Og jeg vil i den forbindelse spørge ministeren, om han er opmærksom på, at den finske udenrigsminister, Tarja Halonen, har sagt, at hun synes, NATO skal tænke sig om, før

man opretter en slags venteværelse, som vil skabe flere nye problemer, end det vil løse.

Således har den finske udenrigsminister sagt, og jeg glæder mig over, at man i Finland har udtrykt bekymring over det, der er kommet frem om denne eventyrpolitik, men giver det også anledning til eftertanke hos ministeren?

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Først med hensyn til de opgaver, et sådant hovedkvarter vil få pålagt:

Det vil være en konkret beslutning i det enkelte tilfælde, om et sådant hovedkvarter f.eks. skal stilles til rådighed for udførelse af en fredsbevarende eller fredsstøttende operation, en IFOR-operation, som det f.eks. kunne være tilfældet i det tidligere Jugoslavien.

Tilsvarende gælder med hensyn til styrkerne. Der vil det også være en beslutning i det enkelte tilfælde og i det enkelte land, om man vil ønske at stille styrker til rådighed for en sådan operation, sådan som det f.eks. er sket i forbindelse med IFOR-operationen i det tidligere Jugoslavien.

Det er i virkeligheden et meget godt eksempel på den type operationer, som man kan forestille sig at man vil kunne bidrage til. Men det vil i hvert enkelt tilfælde være en national beslutning, efter at der har været tale om en FN- og en NATO-beslutning.

Med hensyn til spørgsmålet, om jeg synes, det er bekymrende, at der skal være et hovedkvarter i Danmark, vil jeg sige, at der vil være tale om et NATO-hovedkvarter, at det i øvrigt har ligget der i lang tid, og at dette NATO-hovedkvarter så, hvis man beslutter sig for den model, vi taler om her, vil kunne samarbejde med de partnerlande, der ligger i det relevante område, og det vil formentlig sige partnerlandene omkring Østersøen.

Jeg mener ikke, at et sådant samarbejde vil være rettet imod Rusland. Tværtimod vil det være åbent for Rusland, og det vil i det hele taget være et valg for de enkelte partnerlande, i hvilket omfang de vil tage imod et sådant tilbud.

Og man kan vælge et tættere samarbejde med NATO, man kan vælge et mindre tæt samarbejde med NATO, og man kan helt undlade at deltage i dialogen med NATO. Det sidste er der nu intet der tyder på at russerne skulle have planer om. Tværtimod har jeg i en personlig samtale med den russiske forsvarsminister fået bekræftet, at Rusland er interesseret i et fortsat partnerskab med NATO.